

השבו זכינו לקבל מהרבי רמ"ע עמוק וחודר, שתחושות מעורבות של עידוד ותביעה משמשים בו בערבוביא. בפרשתנו מסופר בהרחבה על משה רבינו ע"ה העומד לפני מותו ומוסר "נאום פרידה" לעם ישראל שאותו הוא הנהיג ומנהיג מאז ילדותו בבית פרעה. בנאום זה מגולל משה רבינו את השתלשלות נתינת "לוחות הברית", והוא מזכיר לעם את מה שכנראה לא הספיקו לשכוח, שבירת הלוחות הראשונות שהיו מתנת אלוקים, ולאחר מכן בקשת הרחמים בשמים שלא לעשות כליה ח"ו, ונתינת לוחות שניות שנכתבו על ידי משה רבינו עצמו בצווי אלוקי, עד מצוות הבורא לעשות ארון ולהניח בתוכו את הלוחות השניות יחד עם שברי הלוחות הראשונות.

התמיהות עולות מאליהן למקרא הדברים, וכי מה הרוויח משה רבינו משבירת הלוחות? וכי לא עדיף להניח את הלוחות בצד עד שיחזרו ישראל בתשובה? מה המטרה בשבירתן אם הנזק יהיה בלתי הפיך, כפי שאכן קרה שהלוחות השניות היו פחותות בחשיבותן לאור שנכתבו ע"י משה רבינו ולא באצבע אלוקים. אם כן מה ראה משה לשבור את הלוחות?!

זאת ועוד, נראה שהיה מטרה בפני עצמה לשבור את הלוחות, עד שדרשו חז"ל "יישר כוחך ששברת", וכך נראה מצווי הבורא להניח את שברי הלוחות בתוך הארון, דבר המעיד על יקרותן של השברים, וכי על טרגדיה זו צריך להניח זכר לדורות עולם?!

לישוב הדברים הביא הרבי שליט"א מעשה מרטיט מבעל האמרי אמת מגור זי"ע.

היה זה אחר השואה הארורה, כאשר שרידים מוצלים מאש ועשן החלו לעלות ארצה, שדופי גוף במשקל שלוש קילו, חבוטים סחופים וזווים עלו הנצולים, בודדים ממשפחה ואחדים מעיר, כך הגיע גם אותו יהודי, שבור ורצוצ בגופו ובנשמתו, שריד לאדם שעד המלחמה הארורה היה אברך מצליח, בעל משפחה וילדים, וכעת הינו בודד כערר בערבה, אשתו וילדיו נשרפו ועלו בעשן הכבשים יחד עם מליוני עמנו בידיהם הארורות של הנאצים ימ"ש, כל קרוביו נעקדו ונרצחו בדם קר ואכזר, קהילתו ומכריו הושמדו ונכחדו בדרכים אכזריות כמו שרק מוחם השטני של הגרמנים יכל להמציא. בודד עלה מאפר. מנסה לשקם את ההריסות. אך יהודי אומלל זה איבד באושוויץ עוד דבר יקר, את אמונתו, ואת אלוקיו. אחרי מה שחוה ואיבד, סבל ושיכל, הוא לא יכול היה להמשיך להאמין באלוקיו שאותו החליט להתיר באושוויץ...

יהודי זה עלה לארץ, השתקע בירושלים והשתדל בכל מאודו שלא להיזכר ולזכור את כור מחצבתו. חיים חדשים חשב להתחיל. אלא שאז שמע כי הנה עלה ארצה האדמו"ר בעל האמרי אמת מגור זי"ע, שגם הוא אוד מוצל מאש, שריד בודד ממשפחה עניפה, שאף אם לא עבר בעצמו בתוך הגהינום הנאצי, הרי שהוא טעם מלא חפנים מרשעות ואכזריותם שלא ידעה שבעה, וכך עלה האמרי אמת אחד מתוך קהילה ענקית שנכחדה כמעט כולה, ויחיד כמעט מכל משפחתו הנכבדה. אותו יהודי רצה בכל מאודו להיכנס לאמרי אמת להשיח את אשר על ליבו, מתוך הבנה כי רק האמרי אמת שעבר מסלול דומה לשלו יוכל להבין לליבו.

וכך היה, היהודי קם ונסע לתל אביב. הרבי מגור שמע את דבריו עד תומם, ותוך שהיהודי מתעלל בדמעותיו ומפריצי בכי בלתי נשלטים, ראה כי גם הרבי עצמו יושב ובוכה מולו... תרווהו בוכים אהדדי... זה על שלו זה על שלו. ולא צריך לנחש על מה הם בכו...

לאחר שהיהודי שהיה נרגש מעצם הסולידאריות והאמפתיה שהוא זכה לקבל מהרבי הנערץ מגור, וליבו נפתח כאולם כאשר הבין כי הרבי הגדול מבין לליבו ויורד עמו לחדרי הלב. או אז קם הרבי ונטל לידי חומש דברים, תוך שהוא פותח לפני היהודי את פרשתנו ואת סיפורו של משה רבינו על שבירת הלוחות בחדתו מן ההר, כאשר התורה מדייקת לכתוב "ואתפוס בשני הלוחות... ואשברם לעיניכם"... וכאן נשאלת השאלה, אמר הרבי האמרי אמת לאותו יהודי, למה זה דייקה התורה לכתוב ולהדגיש שהלוחות נשברו "לעיניכם", וכי מה מעלה או מוריד אם השבירה היתה לעיניהם של היהודים או שמא הסתובב משה ושבר את הלוחות של בפניהם. הלא תורה היא וללמוד אנו צריכים בכל אות וכל תג.

אלא שכאן טמון סוד גדול השיב האמרי אמת, משה רבינו זועק לפני מותו: יהודים יקרים, את הלוחות אי אפשר לשבור, גם אם היה נראה לך שזהו שבר, שזה הרס, זהו טרגדיה בלתי נתפסת, הרי שהוא רק "לעיניכם"! כלומר בראיה קצרת-הראי שלכם זה אכן נראה כהרס וחורבן, כאבדון ושכול. אבל אליבא דאמת הלוחות לא נשברו, הכוח של התורה נשאר קיימת לעד, ולא זו בלבד, אלא שכח זה נכנס בכל יהודי לבנות ולקיים את הלוחות השניות!!!

כלומר, היה מטרה בשבירת הלוחות, אמנם הלוחות הראשונות היו בדרגה גבוהה מאוד, הם נכתבו באצבע אלוקים. אך למעשה כדי לחיות עם התורה היה צריך שיהיו לוחות כתובים במעשה אדם. ואת זה יכלו לעשות רק ע"י שבירה. מטרת הלוחות הראשונות היה לבנות את הכח בעם ישראל לקבל את התורה, מאידך על מנת לקיימו היו חייבים לעבור שלב של הרס וחורבן בשבירת הלוחות, וזאת על מנת שיוכלו לקבל לוחות שנכתבו ע"י משה.

כאן טמון הסוד אמר הרבי מגור לאותו יהודי שבור. גם כשנראה לנו שזהו חורבן נוראי, גם כשהכל מסביב היה נראה לנו כאכזריות בלתי ניתנת לתיאור, כהרס וכאוס מוחלט, טרגדיה שאין מילים לתאר. גם בזבז מצב, זה רק "לעיניכם", רק לנגד עיניך יש כאן הרס ואסון מוחלט. אבל מתחת לפני השטח, בעולם האמת, זה עשוי להתברר כתחילתם של כתיבת לוחות שניות שאותם אנו מקיימים ושומרים עד עצם היום הזה!!!

***

הרבי שליט"א המשיך להסביר ברעיון נשגב זה, את הציווי להנחת שברי הלוחות בארון יחד עם הלוחות השניות, לא מפני להזכיר את החטא, לא על מנת לצמרר כשנזכר בטרגדיה, אלא אדרבה, לדעת ולהבין שאת הכח שלנו לקיים לוחות שניות קיבלנו רק על ידי לוחות ראשונות, וכן כן, רק על ידי שבירתם וניפוצם עלי סלע...

דומה שהארכנו הפעם, אבל כמוכן שלא נוכל לוותר על המסר העיקרי אותו חידד הרבי בסוף הגעדאנק.

לפעמים, אמר הרבי, אדם חווה מצב של שבירת הלוחות, אדם טועם לפעמים טעם של אובדן או מחלה ל"ע, או כל מצב אחר של כאוס והרס ברוחניות וגשמיות, שלא נדע ח"ו, ואפילו שבירת לוחות בדמות שבירת בטחון עצמי לילד או לבחור, תחושות של חרדות ופחדים, דיפה, אובדן ערך עצמי, וכל שאר מרעין ביטחון, ואפילו סתם כך ביום נפלא שקמנו בבוקר עם תחושה של לוחות ראשונות כתובים באצבע אלוקים, והנה בא לו השכן או החבר או בני הבית, וניפצו לו בקול רעש גדול את המצב רוח, הרסו לו עד היסוד את הלוחות הראשונות...

או אז, במקום לשבת ולבעוט בקיר בצעקות "אכלו לי" "שתו לי" "גבול לי" "כולם נגדי" "לא יוצלח" "מתי כבר אני יצליח בחיים"... במקום לטבול ברגשי מסכנות מסוככים, במקום להשתכשך במים העכורים של דכאון ועצבות, חרדות ופחדים, דמיונות ואכזבות. במקום להתחפר בכרית ו"לא להראות את עצמך"... במקום כל אלו, אדרבה, נשכיל להבין כי השבירה היא רק "לעיניכם", נהפוך הוא, לא הרס יש כאן, אלא בניין! לא אבדון אלא קניין! זהו רק ההזדמנות ההיסטורית שלך ליצור ולחקוק לוחות שניות שיעמדו לנצח!!! סתירת זקנים בניין!!!

נחבק חזק את השברים, נניח אותם בארון הקודש, כי אלו, דוקא אלו, הם אלו שיתחילו את המפנה, שברי הלוחות הראשונות, הם יתנו את הכח ואת העוצמה לפסול לך לוחות שניות!!!